

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a členov senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Aleny Poláčkovej PhD., v právnej veci žalobcu: **JUDr. E. B.**, nar. X., Z., (adresa na doručovanie: H.), proti žalovanému: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky**, Prezídium Policajného zboru, Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č. PPZ-KA-OKAP-196-007/2011 zo dňa 22. septembra 2011 a č. PPZ-KA-OKAP-196-003/2011 zo dňa 15. augusta 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/198/2011-25 zo dňa 26. júla 2013, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 4S/198/2011-25 zo dňa 26. júla 2013 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 15.8.2011, ktorým žalovaný na základe odvolania žalobcu zrušil rozhodnutie povinnej osoby zo dňa 6.7.2011 týkajúce sa infožiadosti žalobcu a vec vrátil povinnej osobe – Krajskému riaditeľstvu Policajného

zboru v Bratislave na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a zároveň krajský súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. PPZ-KA-OKAP-196-007/2011 zo dňa 22.9.2011, ktorým rozhodnutím žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil napadnuté rozhodnutie povinnej osoby zo dňa 25.8.2011, ktorým povinná osoba žalobcovi nesprístupnila záznamy z vyjadrení jednotlivých členov policajnej hliadky PMJ, OO PZ a posádky RZP vykonané v rámci prešetrovania sťažnosti žalobcu vedeného pod č. KRP-K-Sť-72/2011 s poukazom na ust. § 7 ods. 2 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach, v zmysle ktorého informácie, ktoré obsahuje dokumentácia súvisiaca s vybavovaním sťažnosti, sa nesprístupňujú.

Krajský súd v Bratislave vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného zo dňa 15.8.2011 zastavil konanie, keď mal za to, že rozhodnutie žalovaného, ktorým pôvodné napadnuté rozhodnutie povinnej osoby zo dňa 6.7.2011 zrušil a vec vrátil Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Bratislave na ďalšie konanie a rozhodnutie, je rozhodnutím procesného charakteru, ktoré nie je konečným rozhodnutím vo veci a ktorým žalobca nebol ukrátený na svojich právach, pretože rozhodnutím žalovaného zo dňa 15.8.2011 sa vec opäť vrátila do štádia správneho konania pred orgán 1. stupňa a preto sa nemení nič s konečnou platnosťou na subjektívnych právach žalobcu. Krajský súd v tejto súvislosti poukázal i na rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR.

Krajský súd v Bratislave vo vzťahu k rozhodnutiu žalovaného zo dňa 22.9.2011 dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, pretože povinná osoba správne žalobcovi nesprístupnila záznamy z vyjadrení jednotlivých členov hliadky PMJ, OO PZ a posádky RZP, nakoľko v zmysle zákona o sťažnostiach, ktorý je osobitným právnym predpisom vo vzťahu k zákonu o slobode informácií, vyplýva, že § 7 ods. 2 vylúčil zo sprístupnenia všetky informácie, ktoré obsahuje dokumentácia súvisiaca SIM s vybavovaním sťažností a vyjadrenia jednotlivých členov hliadky PMJ, OO PZ a posádky RZP predstavujú súčasť dokumentácie súvisiacej s vybavovaním sťažností a preto sú zo zákona vylúčené zo sprístupnenia a preto na tejto skutočnosti podľa názoru krajského súdu nemôže nič zmeniť ani okolnosť, či osoby podávajúce v rámci prešetrovania sťažnosti vyjadrenie, súhlasia s jeho sprístupnením. Krajský súd ďalej poukázal na § 12 zákona o slobode informácií, v zmysle, ktorého všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon. Krajský súd ďalej dôvodil tým, že § 7 ods. 2 zákona

o sťažnostiach obsahuje odkaz na ustanovenie § 8 až 12 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám, pričom podľa § 8 ods. 1 zákona o slobode informácií, ak požadovaná informácia tvorí utajovanú skutočnosť podľa osobitného zákona alebo je predmetom bankového tajomstva alebo daňového tajomstva podľa osobitného zákona, ku ktorým žiadateľ nemá oprávnený prístup, povinná osoba ju nesprístupní s uvedením odkazu na príslušný právny predpis.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie žalobca a žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a z hľadiska obsahu odvolania žiadal vec vrátiť krajskému súdu s tým, že prikáže povinnej osobe poskytnúť žalobcovi požadované informácie. Výrok rozsudku krajského súdu, ktorým zastavil konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 15.8.2011 považoval žalobca za nesprávny a týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Sži/1/2011 zo dňa 15.12.2011 a uviedol, že žalobcovi bol rozhodnutím zo dňa 15.8.2011 znemožnený včasný prístup k vyjadreniam, ktoré mohli byť nepravdivé a tým bolo porušené jeho právo na slobodný prístup k informáciám.

Čo sa týka výroku, ktorým súd zamietol žalobu v časti o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 22.9.2011, je taktiež nesprávny, nakoľko informácie, ktoré žiadal žalobca sprístupniť, nie sú utajovanými skutočnosťami a žalovaný neposkytnutie informácií neodôvodnil tým, že sa jedná o utajované skutočnosti. Nesúhlasil s názorom krajského súdu, že zákon o sťažnostiach označuje v § 7 ods. 2 predmetné informácie za utajované skutočnosti a poukázal na to, že utajované skutočnosti sú definované v § 2 zákona č. 215/2004 Z.z. a že žalobcom žiadané informácie nemajú taký charakter. Poukázal na znenie § 7 ods. 2 zákona o sťažnostiach v spojení s § 8 až 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Podľa žalobcu pri uplatnení princípu „čo nie je tajné, je verejné“ je z doslovného výkladu zrejmé, že dokumentácia súvisiaca s vybavovaním sťažností sa sprístupňuje a výnimkou sú len tie informácie, ktoré zodpovedajú kritériám uvedeným v § 8 až 12 zákona o slobodnom prístupe k informáciám. Výklad, podľa ktorého by sa nesprístupňovali všetky informácie, teda celá dokumentácia, by nezodpovedal článku 26 ods. 4 Ústavy SR. V závere svojho odvolania poukázal žalobca na rozsudok Najvyššieho súdu SR 4Sž/4/2004 zo dňa 16.12.2004, v zmysle, ktorého štátne orgány a obce majú informačnú povinnosť o všetkých informáciách, ktoré majú k dispozícii, pokiaľ nejde o informácie podľa §§ 8 až 11.

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky sa písomne ku odvolaniu žalobcu vyjadrilo a žiadalo, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom potvrdil. Uviedlo, že sa v plnom rozsahu pridriava svojich argumentov uvedených v dôvodoch svojich rozhodnutí zo dňa 22.9.2011 a zo dňa 15.8.2011, nakoľko svoje rozhodnutia považuje za správne a vydané v súlade so zákonom a zároveň zotrváva na svojom písomnom vyjadrení vo veci zaslanom Krajskému súdu v Bratislave zo dňa 14.12.2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie krajského súdu ako i konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP); odvolanie žalobcu prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu proti rozsudku krajského súdu nie je možné vyhovieť a to z nasledovných dôvodov:

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú prakticky totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť len zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosti štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti (čl. 26 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky). Výkladovým pravidlom pri obmedzovaní základných práv a slobôd je ustanovenie čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého pri obmedzovaní základných práv a slobôd sa musí dbať na ich podstatu a zmysel. Takéto obmedzenia sa môžu použiť len na ustanovený cieľ. Rozsah obmedzení základných práv a slobôd je potrebné vykladať reštriktívne. Zákon č. 211/2000 Z.z. potom v podrobnostiach upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného zistil, že žalobca žiadosťou zo dňa 24. júna 2011 požiadal podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o sprístupnenie informácie zo sťažnostného spisu, keď požadoval informáciu „ako bolo ukončené disciplinárne konanie, prípadne aké opatrenia boli prijaté na základe uznesenia sekcie kontroly a inšpekčnej služby Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, ČVS: SKIS-170/IS-1-V-2011 zo dňa 10.5.2011 a oznámenia o výsledku prešetrovania sťažnosti SKIS MV SR pod sp.zn. SKIS-OK-OS-St-56/2011 zo dňa 6.4.2011. Žalobca zároveň žiadal, aby mu bolo umožnené nahliadnuť do záznamov a vyhotoviť si ich fotokópie“.

Povinná osoba druhej časti navrhovateľovej žiadosti týkajúcej sa vyhotovenia fotokópií zo spisu žiadosti žalobcu čiastočne nevyhovela v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ zákona

o slobodnom prístupe k informáciám, keď mala povinná osoba za to, že sťažnosťou dotknutí príslušníci policajného zboru nedali k tomu súhlasné stanovisko. Povinná osoba čiastočne nesprístupnila ani záznamy osôb, ktoré poskytli súčinnosť podľa § 17 ods. 3 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach, pretože tieto obsahujú osobné údaje, na sprístupnenie ktorých dotknuté osoby nedali písomný súhlas.

Primárne je potrebné uviesť, že v zmysle ustanovenia § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. ak nie je v tomto zákone ustanovené inak, použijú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní, t.j. zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len Správny poriadok).

V ustanovení § 19 zákona č. 211/2000 Z.z. je osobitne upravené odvolacie konanie proti rozhodnutiam povinnej osoby o odmietnutí požadovanej informácie alebo proti fiktívnym rozhodnutiam povinnej osoby podľa § 18 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. Ide o úpravu miesta podania odvolania (rozkladu), lehoty na podanie odvolania (rozkladu), určenie subjektu, ktorý rozhodne o odvolaní (rozklade), lehoty na rozhodnutie o podanom odvolaní (rozklade) a o možnosti preskúmania rozhodnutia súdom.

Lehota na rozhodnutie odvolacieho orgánu, ktorá je v predmetnej právnej veci sporná, je upravená v ustanovení § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. Citované ustanovenie ju upravuje nasledovne: „*Odvolací orgán rozhodne o odvolaní do 15 dní od doručenia odvolania povinnou osobou.*“ Ide o jednoznačné určenie lehoty, ktorá sa nezačína počítať od doručenia odvolania žalobcu odvolaciemu orgánu, ale až od doručenia odvolania odvolaciemu orgánu povinnou osobou, v tomto prípade prvostupňovým správnym orgánom žalovanému, resp. jeho osobitnej komisii na prípravu návrhov rozhodnutí o rozkladoch. Zákon č. 211/2000 Z.z. osobitne nerieši dobu od podania odvolania (rozkladu) povinnej osobe do predloženia odvolania (rozkladu) odvolaciemu orgánu.

V zmysle ustanovenia § 57 Správneho poriadku správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, môže o odvolaní sám rozhodnúť, ak odvolaniu v plnom rozsahu vyhovie a ak sa rozhodnutie netýka iného účastníka konania ako odvolateľa alebo ak s tým ostatní účastníci konania súhlasia (ods. 1). Ak nerozhodne správny orgán, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal, o odvolaní, predloží ho spolu s výsledkami doplneného konania

a so spisovým materiálom odvolaciemu orgánu najneskôr do 30 dní odo dňa, keď mu odvolanie došlo, a upovedomí o tom účastníka konania (ods. 2).

Až v tomto okamihu, po predložení veci odvolaciemu orgánu, začína odvolaciemu orgánu plynúť 15-dňová lehota na rozhodnutie o odvolaní (rozklade) zakotvená v § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z., pretože až v tomto štádiu odvolacieho konania sa uplatní zásada *lex specialis derogat legi generali* (osobitný zákon alebo ustanovenie ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie). Inak povedané, odvolací správny orgán je povinný o odvolaní (rozklade) rozhodnúť v lehote 15 dní od jeho doručenia od prvostupňového správneho orgánu, ktorý už vykonal potrebné úkony v zmysle § 57 ods. 1 Správneho poriadku v spojení s § 22 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. Uvedený právny názor je totožný aj s názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyjadrený v jeho rozsudkoch sp.zn. 2 SŽ-o-KS 259/2004 zo dňa 28. septembra 2005 a sp.zn. 2 SŽi 7/2011 zo dňa 21. marca 2012.

V danom prípade nemohol odvolací súd prisvedčiť názoru žalobcu, že poskytnutie súčinnosti nie je prejavom osobnej povahy ale úradnej povahy, pričom získané informácie sa majú týkať služobnej činnosti policajtov a nie ich súkromia, a že preto by mu mali byť požadované informácie poskytnuté. V danom prípade mal odvolací súd za preukázané z administratívneho spisu, tak ako to tvrdí povinná osoba, že sťažnosťou dotknutí príslušníci policajného zboru nedali súhlasné stanovisko podľa § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám na zverejnenie svojich vyjadrení poskytnutých odboru kontroly podľa § 15 zákona č. 9/2010 Z.z. o sťažnostiach. Povinná osoba taktiež dôvodne dôvodila tým, že čiastočne neprístupňuje ani záznamy osôb, ktoré poskytli súčinnosť podľa § 17 ods. 3 zákona o sťažnostiach, nakoľko obsahujú osobné údaje, ktoré sú uvedené v § 9 ods. 1, 2 a v § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobodnom prístupe k informáciám, na ktoré dotknuté osoby nedali písomný súhlas.

Podľa názoru Najvyššieho súdu SR správne povinná osoba skúmala, či zverejnením osobných údajov príslušných policajtov, by sa nedopustila postupu, ktorý by bol v rozpore so zákonom. Je potrebné zdôrazniť, že zákon o ochrane osobných údajov vychádza zo smernice Európskeho parlamentu a Rady 95/46/ES zo dňa 24. októbra 1995, o ochrane jednotlivcov v súvislosti so spracovávaním osobných údajov a o voľnom pohybe týchto údajov. Zmyslom uvedenej smernice bolo podchytiť v rámci ochrany osobných údajov akékoľvek informácie, ktoré môžu súvisieť s jednotlivcom. Výraz „akékoľvek“ informácie,

ktorý je použitý v texte smernice jednoznačne svedčí o širokej ochrane osobných údajov dotýkajúcich sa súkromného a rodinného života jednotlivca v úzkom zmysle, ale tiež informácie o akomkoľvek druhu činnosti, ktorou sa jednotliviec zaoberá, napríklad informácia o jeho pracovných vzťahoch alebo ekonomickom či spoločenskom správaní sa, a zahŕňa tiež informácie o jednotlivcoch bez ohľadu na postavenie alebo úlohu, v akej daná osoba vystupuje, a to ako zamestnanec, zákazník a pod. V danom prípade správne povinná osoba aktívne skúmala súhlas dotknutých subjektov na zverejnenie ich osobných údajov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zverejnením príslušných údajov o dotknutých policajtoch žalobcovi, by došlo k zverejneniu citlivých osobných údajov vypovedajúcich o dodržiavaní služobnej disciplíny a prejavoch morálno vôľových vlastností príslušných policajtov pri plnení služobných úloh, ktoré údaje sú v danom prípade nesporne i chránenými osobnými údajmi v zmysle zákona o ochrane osobných údajov, ako i zákona o slobodnom prístupe k informáciám, k zverejneniu ktorých dotknuté subjekty nedali súhlas, a preto povinná osoba postupovala v súlade so zákonom, ak v tejto časti info-žiadosti oprávnenej osoby nevyhovela.

Za týchto skutkových a právnych okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru odvolacieho súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého je i administratívny spis žalovaného, je nesporne zrejmé, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe. V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov tak ako prvostupňový súd ani odvolací súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti a ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúvaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal v podstate už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave ako súladný so zákonom podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd vychádzal z ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k OSP tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v odvolacom konaní úspešný a žalovanému právo na náhradu trov zo zákona neprináleží.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku odvolanie **nie je** prípustné.

V Bratislave 2. júla 2014

JUDr. Jozef Milučký, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková